

Psalm 126: *In convertendo.*

(Zang
van de opgangen.)

*Dan is vol van lachen
onze mond, van jubel onze tong.*

Vroeger was hij een echte
lachebek. Gieren, kromliggen,
onder de tafel.

Maar op een dag was het lachen
hem vergaan.

Niet vanwege de dood van een geliefde.
Niet vanwege de alsmaar toenemende
narigheid in de wereld.

Maar omdat hij ontdekte dat
de leeuwerik was verdwenen.

Die juichvogel, die hemelbestormer,
die glijvluchtmeester, die
blijdschap oproepende
zonraket, die kwinkelerende
weilandhopper.

Ik heb geprobeerd hem weer
aan het lachen te maken
met een grutto.
Maar dat is me
niet gelukt.